

2010. augusztus 15. – Nagyboldogasszony ünnepe

„Micsoda örült vagy te!” – Mondta a fiatalasszony barátnőjének, aki épp most újságolta el neki, hogy a harmadik gyermekét várja. „Még egy gyerek ebben a világban! Hogy fogod eltartani? Nekem elég ez az egy kislányom is, aki van. Neki szeretnék mindent megadni, ne kelljen semmiben hiányt szenvednie. Ne ismerje meg azokat a fájdalmas érzéseket, amiket nekünk kellett kiállnunk kisgyermekként, mikor újra és újra azt hallottuk, hogy erre sincs pénz meg arra sincs pénz! Az én kicsikém mindent meg fog kapni, amit csak kíván!” Barátnője így felelt: „Hidd el, mi is megteszünk mindent, hogy meglegyen mindhárom gyermekünknek mindaz, amire valóban szükségük van. Én is, a férjem is keresünk: ennivalót tudunk venni, tető van a fejük fölött. Kis ruhákat meg örököl a kicsi a nagyobb testvéreitől. Szerintem fontos az, hogy többen legyenek testvérek, mert így alkalmazkodniuk kell egymáshoz, meg kell szokniuk, hogy nem csak egyedül vannak a világon. Így tanulnak meg igazán szeretni, áldozatot hozni, önzetlenek lenni.”

Harminc év múlva az egykori fiatalasszony, aki csak egyetlen leányát nevelgette, már évek óta szociális otthonban élt, többedmagával egy zsúfolt szobában. Leánya, aki külföldre ment érvényesülést keresni, még elintézte, hogy anyja bekerüljön ebbe az otthonba, de azóta csak egy-egy képeslap érkezett tőle karácsony vagy húsvét táján. A magába gubózott, szomorú öreg hölgy egyedüli látogatója fiatalkori barátnője volt, aki ilyenkor magával hozta három gyermekét és olykor unokáit is.

Amikor Isten belép a történelembe, mindig alkalmazkodik az ember történetiségéhez. Vagyis megnyilvánulása nem egy villanásszerű, pillanat alatt végbemenő hatalmas és természetfeletti cselekedet, aminek sem előzménye, sem folytatása nincs, hanem többnyire olyan egyszerű, nem feltűnő dolog, ami elkezdődik a jelenben, de a jövőben fog kiteljesedni. Igazi gyümölcse a jövőben érik be. Isten művei legtöbbször emberek által mennek végbe, akik igent mondanak valamire a jelenben, azután életük folytatásában hűségesek maradnak ehhez az igenhez, s szép apránként beteljesül általuk Isten nagy terve. Aki Isten akaratát elfogadja és elkezd megvalósítani, az saját jövőbeni boldogságán is munkálkodik, valamint embertársai jövőbeni üdvösségét is szolgálja. Isten boldogító tervei lassan, apránként valósulnak meg és teljesülnek be a maguk nagyszerű mivoltában. Ezzel szemben a Gonosz gyors, azonnali örömet, eredményeket ígér, amelyek azonban véget is érnek azzal, hogy megtörténtek.

Máriát Nagyboldogasszonynak nevezzük, nagyon boldog asszonynak, különösen a mai ünnepen, amikor testestől-lelkestől való mennybevitelét ünnepeljük. Pedig ha elolvassuk a Máriáról szóló evangéliumi beszámolókat, nem igazán találunk közöttük olyanokat, amelyek alapján a mai ember azt mondhatná a Szűzanyáról, na ő aztán egy nagyon boldog ember lehet. Nagyszerűnek tűnnek az angyal ígéretei az angyali üdvözléskor: fiad születik, a magasságbeli Isten Fiának fogják hívni, Ő örökli atyjának, Dávidnak trónját

stb.stb. Azonban mindez Mária tervén kívül történik. Ő még nincs férjnél, csak jegyben jár a názáreti Józseffel. A gyermek, akit Isten ígér, nem a jegyesétől fog származni, s ez súlyos helyzetet teremt Mária számára. Szembe kell néznie az emberek rosszallásával, megvetésével, talán még rosszabbal is. Mégis igent mond. Majd találkozunk Máriával a betlehemi jászolnál, ahol rendkívül nyomorúságos körülmények között, istállóban szüli a gyermeket, aki állítólag a magasságbeli Isten Fia, Dávid trónjának örököse. Néhány nap múlva pedig már menekülnie kell apró csecsemőjével Egyiptomba, egy távoli, idegen országba, a súlyos bizonytalanságba Heródes féltékenysége elől. Találkozunk Máriával, amikor azzal a hírrrel jönnek hozzá, hogy a fiát örültnek tartják az emberek. Végül ott látjuk a keresztt alatt, amikor szenvedni és meghalni látja gyermekét, s az ő szívét is a fájdalom kegyetlen törei járják át. Vajon ezeket a jeleneteket olvasva melyik alapján nevezhetnénk Máriát boldognak? Nem, az ő boldogsága nem egy pillanat alatt megvalósuló, majd elmúló állapot, hanem a jövőben érik be, amikor végül mégis beteljesednek Isten ígéretei. „Boldog vagy, mert hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked.” Máriának számos nehéz, fájdalmas dologra kellett igent mondania a jelenben, hogy végül testesül-lelkezől elnyerje a végtelen, örök boldogságot Isten jobbján. Ő mindvégig hitt ebben a boldogságban, s ezért tudott a jelenben nehéz döntéseket meghozni. Mária a jövő anyja! A mai olvasmányban két képpel találkozunk. Az egyik, a vajúdó, állapotos asszony képe a jövőt szimbolizálja. Talán semmi nem fejezi ki jobban a jelen és a jövő együttesét, mint az áldott állapotban lévő asszony képe. A jelenben él, de ugyanakkor a jövőért él. Magában hordozza a jövőt, annak számos ígéretét. A másik kép, a nagy, tűzvörös sárkány, amely elnyelni készül a születendő gyermeket, nem más, mint a jövő pusztítója, felzabálója. A fogyasztói mentalitást jelképezi, s annak megtestesítőit. Mindig jelen voltak, s ma is jelen vannak az emberiség történelmében mindkét oldal képviselői: a jövő letéteményesei, az eljövendő boldogság munkálói, valamint a jövő pusztítói, „elfogyasztói” is.

Amikor valaki igent tud mondani Isten akaratára a jelenben, még akkor is, ha az áldozatot kíván tőle, ha az lemondással, fájdalommal jár, akkor saját maga és mások egyre inkább kiteljesedő boldogságán munkálkodik. Az anya, aki felvállalja a harmadik vagy még többedik gyermeket, noha családjá nem számít gazdagnak. A diák, aki szorgalmasan tanul a hétköznapiakban, bár csábítaná ezer más lehetőség: tévé, Internet, buli, minden más. A munkás, aki nap mint nap kötelességtudóan teljesíti hivatását, bár kevés hálát, figyelmet, elismerést kap. A férj vagy feleség, aki hűségesen kitart a házastársi kapcsolatban akkor is, ha éppen nagyon nehéz teher a másik, bízva abban, hogy rendbe jöhetnek még a dolgok. A környezet értékeit megbecsülő ember, aki nem él föl többet a világ javaiból, mint amire szüksége van, nem pusztítja korlátlanul a természet kincseit, erőforrásait, gondolva a jövő nemzedékekre is. Igen, az ilyen emberek mind-mind a „jövő emberei”, az igazi és elveszítetetlen boldogság vonzásában élnek. Azok viszont, akik csak a jelen mind nagyobb kényelmét, gazdagságát,

fényűzését, élvezetét keresik, akik gyorsan és kíméletlenül akarnak meggazdagodni, akik semmiféle fájdalmat, áldozatot nem vállalnak másokért, ők a jövő pusztítói, felhabzsolói. Saját vélt boldogságukat is gyorsan felélik, elfogyasztják, s ahogyan Mária imájában halljuk a mai evangéliumban, „üres kézzel” lesznek elküldve.

Mi vajon melyik oldalon állunk? Kérjük a Nagyboldogasszony közbenjárását, hogy az Ő példájára tudjunk áldozatokat vállalni a jelenben a jövő boldogságáért!